

POJEDNANIE I NADZIEJA

Tekst przewodni: 2 Kor 5,21.

Zakres studium: Kol 1,21-29, Rz 5; 2 Kor 5,18-21.

Część I: Przegląd

W swoim *Liście do Kolosan* Paweł uczy, że w Chrystusie otrzymaliśmy wszystko, czego potrzebujemy. Jezus jest naszym Stwórcą i Odkupicielem. Apostoł rozwija ten temat przypisując Jezusowi tytuły, które odzwierciedlają to, czego dokonał On dla nas. Jezus jest Głową Kościoła, Początkiem oraz Pierworodnym z umarłych, co prowadzi do Jego pierwszeństwa we wszystkim (Kol 1,18). Paweł mówi także, iż „upodobał sobie Bóg, żeby w nim [Chrystusie] zamieszkała cała pełnia boskości” (Kol 1,19). Innymi słowy, Paweł twierdzi, że Jezus Chrystus jest Bogiem! Tak więc Paweł mówi nam, iż Jezus czyni to, co czyni, dlatego że jest tym, kim jest. Jako w pełni Bóg ma moc stwarzania i odkupienia. W Kol 1,19-20 Paweł wskazuje, że Bóg uznał za stosowne, by (1) w Jezusie zamieszkała cała pełnia boskości oraz (2) przez Jezusa wszyscy zostali pojednani z Bogiem. Te dwa postrzeżenia wskazują, że boski status Jezusa i Jego dzieło pojednania są nierozłączne.

Ta lekcja podkreśla trzy zasadnicze tematy:

1. Bóg czyni pierwszy krok ku pojednaniu nas z Nim. W tym celu posłał Jezusa na świat, by przywiódł ludzkość z powrotem do Boga. Jednak w odpowiedzi na tę Bożą inicjatywę musimy „trwać w wierze” i „nie zachwiać się w nadziei opartej na ewangelii” (Kol 1,23).
2. W naszej pracy dla Chrystusa musimy pamiętać, że jesteśmy jedynie Jego sługami w wielkim Bożym planie.
3. Moc ewangelii sprawia, że dojrzewamy do zbawienia w Chrystusie.

Część II: Komentarz

Ilustracja

„Rodzice Elizabeth Barrett byli tak bardzo przeciwni jej małżeństwu z Robertem Browningiem, iż postanowili ją wydziedziczyć, kiedy podjęła decyzję, że wyjdzie za niego. Niemal co tydzień Elizabeth pisała pełne miłości listy do swojej matki i ojca, prosząc ich o pojednanie. Nigdy jej nie odpisali. Po dziesięciu latach pisania tych listów Elizabeth otrzymała sporą paczkę. Otworzyła ją i ogarnęło ją poczucie zawodu i rozpacz. Paczka zawierała wszystkie jej listy do rodziców, a żaden nie został nawet otwarty! Obecnie listy te są uważane za jeden z najpiękniejszych skarbów klasycznej literatury angielskiej. Gdyby jej rodzice przeczytali choć kilka z nich, być może zostaliby nakłonieni do pojednania. *Biblia* jest listem Boga oferującym nam pojednanie z Nim. Powinniśmy otwierać ją i czytać uważnie i jak najczęściej” (Michael P. Green, *1500 Illustrations for Biblical Preaching*, Grand Rapids 2000, s. 297).

Pojednanie, wiara i nadzieja

Biblia wyraźnie wskazuje, że Bóg zapoczątkował proces pojednania ludzkości z Nim. Kiedy nasi prarodzice zgrzeszyli, Bóg osobiście spotkał się z nimi w Edenie (Rdz 3,9). Paweł mówi, że „będąc nieprzyjaciółmi, zostaliśmy pojednani z Bogiem przez śmierć Syna jego” (Rz 5,10). Ta nauka jest zbieżna z tym, co Paweł mówi w Kol 1,21-22. Boża inicjatywa pojednania jest tematem Rz 5,5-11. Paweł mówi, że: „Chrystus, gdy **jeszcze byliśmy słabi**, we właściwym czasie umarł za bezbożnych” (Rz 5,6); „kiedy **byliśmy jeszcze grzesznikami**, Chrystus za nas umarł” (Rz 5,8); „będąc **nieprzyjaciółmi**, zostaliśmy pojednani z Bogiem przez śmierć Syna jego” (Rdz 5,10).

Zauważamy ścisły paralelizm między wersetami 6, 8 i 10 (zob. also Ef 2,4-5). Kiedy byliśmy słabymi grzesznikami i nieprzyjaciółmi Boga, Chrystus umarł za nas, aby pojednać nas z Bogiem. Paweł porusza ten temat w wielu miejscach. Oto kilka przykładów:

Werset	Inicjator	Działanie	Obiekt	Korzystający	Wykonawca
2 Kor 5,18	Bóg	pojednał	nas	z sobą	przez Chrystusa
2 Kor 5,19	Bóg	pojednał	świat	z sobą	w Chrystusie
Kol 1,20	Bóg	pojednał	wszystkich	ze sobą	przez Chrystusa
Ef 2,4-5	Bóg	umiłował i ożywił	nas	wraz	z Chrystusem

Bóg zawsze jest ostatecznym Inicjatorem i Wykonawcą w procesie pojednania. W Ga 4,4-5 Paweł posługuje się metaforą adopcji, by przedstawić inicjatywę Boga pojednania nas z Nim. Jan wymownie stwierdza: „Miłujmy więc, gdyż On nas przedtem umiłował” (1 J 4,19). Pojednanie jest możliwe dzięki śmierci Chrystusa (Rz 5,6; 2 Kor 5,21; Kol 1,20; Ef 2,13.16 itd.), a prowadzi do pokoju z Bogiem (Ef 2,14-19). Ponieważ zostaliśmy adoptowani przez Boga jako Jego dzieci (Rz 8,15; Ga 3,26; Ga 4,4-6; 1 J 3,1-2), nasz wysoki status przyjęty przez wiarę w Chrystusa daje nam przystęp do Niego (Rz 5,2; Ef 2,18; 3,12; Hbr 10,19-22).

W odpowiedzi na tę Bożą inicjatywę musimy „trwać w wierze” i „nie zachwiać się w nadziei opartej na ewangelii” (Kol 1,23). Wiara i nadzieja to chrześcijańskie zalety, które idą ze sobą w parze (1 Kor 13,13; Ga 5,5; 1 Tes 1,3; 5,8; 1 P 1,21). Wierzmy Bogu i mamy nadzieję na Jego zbawienie (1 P 1,21), nie pokładając ufności w ludzkich osiągnięciach.

Uczestnicy wielkiego planu

W Kol 1,25 Paweł stwierdza: „sługą zostałem zgodnie z postanowieniem Boga (...) abym w pełni rozgłosił Słowo Boże”. Paweł wiedział, że jego służba nie jest sztuką dla sztuki. Był jedynie sługą w wielkim Bożym planie. W przeciwnym razie jak mógłby z radością znosić swoje cierpienia (Kol 1,24)? Tylko ktoś, kto wie, że nasze uciski w tym świecie są jedynie chwilową dolegliwością w porównaniu z „przeogromną obfitością wiekuistej chwały” (2 Kor 4,17) przygotowanej nam przez Boga, jest w stanie radować się w ucisku. Paweł stwierdza, że pełne ogłoszenie Słowa Bożego dotyczy „tajemnicy zakrytej od wieków i od pokoleń, a teraz objawionej świętym [Bożym]” (Kol 1,26). Paweł prawdziwie rozumiał, że jest jedynie uczestnikiem przedsięwzięcia, które ma skalę znacznie potężniejszą niż życie i dzieło jednego człowieka.

Dla realizacji swoich odwiecznych zamierzeń Bóg powołał wielu ludzi na przestrzeni wieków i powierzył im do wypełnienia ich role w dziejach odkupienia. Na przykład, Józef sprzedany przez braci do niewoli początkowo nie zdawał sobie sprawy, że Bóg kieruje wydarzeniami tak, by zachować swój lud, w którym ma przyjść na świat obiecany Mesjasz. Jednak to, co spotkało Józefa, było zgodne z ogólnym zamierzeniem Boga. Prowadzony w więzach do Egiptu „Chwilowo ogarnęły go nieopanowany żal i przerażenie. Jednak, dzięki *opatrzności Bożej*, nawet to doświadczenie było dla niego błogosławieństwem. W ciągu kilku godzin nauczył się tego, czego w innych warunkach nie nauczyłby się przez lata” (Ellen G. White, *Wybrańcy Boga*, wyd. 2, Warszawa 2018, s. 148-149). Z biegiem lat Józef zrozumiał, że Bóg kieruje wydarzeniami tak, by „zachować przy życiu liczny lud” (Rdz 50,20).

Jakie inne postaci biblijne przeszły przez podobne doświadczenia? Otóż było ich tak wiele, że trudno tutaj wymienić wszystkie (zob. Hbr 11). Na przykład, jak możemy zrozumieć wydarzenia opisane w *Księdze Rut*? W szerszym kontekście biblijnej narracji historia Rut ukazuje Boże działanie nawet wtedy, kiedy wydaje się, że Bóg utrafił kontrolę nad biegiem wydarzeń. Rut odegrała istotną rolę w realizacji Bożego planu stając się prababką Dawida, wielkiego króla Izraela (Rt 4,13.21-22). Była jedynie jedną z wielu postaci w historii sięgające daleko poza granicę jej ziemskiej egzystencji. Bóg zawarł przymierze z Dawidem, obiecując mu, że ustanowi jego Potomka jako wiecznego króla i w ten sposób „utwierdzi tron królestwa jego na wieki” (2 Sm 7,12-13). Ta obietnica została spełniona oczywiście przez Jezusa, eschatologicznego Syna Dawida (Mt 1,1). Bóg kieruje wszystkimi wydarzeniami na Ziemi w celu realizacji Jego wiecznego zamierzenia, które spełni się przez Jezusa Chrystusa! To zamierzenie jest tajemnicą ukrytą dla nas, ale objawianą nam przez Boga (Kol 1,26).

Dojrzałość w Chrystusie

Jako chrześcijanie jesteśmy powołani do wzrastania w dojrzałości przez przyjmowanie Słowa Bożego z wiarą i stosowanie go w praktyce życia. Paweł wskazuje, że celem ewangelii jest „stawić go [każdego człowieka] doskonałym w Chrystusie Jezusie” (Kol 1,28). Bóg pragnie, byśmy rozwijali się w ramach przygotowania na powtórne przyjście Chrystusa i wiedzieli, że „Ten, który rozpoczął w was dobre dzieło, będzie je też pełnił aż do dnia Chrystusa Jezusa” (Flp 1,6).

Duchowy rozwój obejmuje co najmniej trzy elementy. Po pierwsze, musimy wzrastać w wierze. Pisząc do Koryntian Paweł wyraźnie zaznaczył, iż oczekuje, że ich wiara będzie wzrastać (2 Kor 10,15). Podobnie w 2 Tes 1,3 Paweł dziękuje Bogu za Tesaloniczan, gdyż ich „wiara bardzo wzrasta”. Po drugie, musimy wzrastać w poznaniu. Piotr wzywa nas, byśmy wzrastali „w łasce i w poznaniu Pana naszego i Zbawiciela, Jezusa Chrystusa” (2 P 3,18; zob. także 2 P 1,3). Podobnie Paweł napomina Kolosan, by „postępowali w sposób godny Pana” oraz wzrastali „w poznawaniu Boga” (Kol 1,10). Po trzecie, musimy wzrastać w miłości. Paweł mówi w 1 Tes 3,12: „Was zaś niech Pan napelni obficie miłością do siebie nawzajem i do wszystkich, miłością, jaką i my dla was żywimy” (zob. także Flp 1,9). Oczywiście duchowy rozwój jest dziełem Boga, wierzący zaś są powołani do wzrastania „wzrostem Bożym” (Kol 2,19; zob. także Flp 1,6; 1 Kor 3,6-7; 2 Kor 9,10).

Część III: Zastosowanie

Przemyślcie poniższe spostrzeżenia, a następnie zadaj uczestnikom wspólnego studium pytania do dyskusji.

Niezwykle budująca i pocieszająca jest myśl, że Bóg podejmuje inicjatywę w kwestii naszego zbawienia. Bez działania z Jego strony nie byłibyśmy w stanie nawet zwrócić się ku Niemu! „Zanim człowiek jest w stanie skierować się ku Bogu, Bóg poszukuje człowieka” (A.W. Tozer i W.L. Seaver, *Prayer: Communing with God in Everything—Collected Insights from A.W. Tozer*, Chicago 2016, s. 238).

Biblia wskazuje, że Bóg podjął inicjatywę nie tylko w skali wszechświatowej spiesząc na ratunek jednej zabląkanej owcy (czyli naszemu światu), ale także na poziomie osobistym. Obrazują to doskonale spotkania Jezusa z Samarytanką (J 4,1-42), Natanaelem (J 1,48) i wieloma innymi osobami.

Podczas gdy Bóg podejmuje inicjatywę zbawienia nas, musimy pamiętać, że oczekuje On od nas, iż odpowiemy na Jego miłość naszą miłością do Niego i uczestnictwem w realizacji Jego planu zbawienia. Bóg może posłużyć się nami wbrew naszym słabościom i ograniczeniom. W Jego mocy i sile możemy uczynić znacznie więcej niż wydaje się nam możliwe. Jednak musimy pamiętać, że jesteśmy jedynie sługami w Bożym przedsięwzięciu, które dalece wykracza poza nasze indywidualne role. Przyjdzie czas, kiedy lepiej zrozumiemy nasze miejsce w wielkich dziejach odkupienia. Póki ten czas nie nadejdzie, wzrastajmy w wierze, poznaniu i miłości jako Boże narzędzia w dziele pojednania i nadziei!

Pytania do dyskusji

1. W jaki sposób Bóg docierał do ciebie w przeszłości? Podziel się swoim doświadczeniem z uczestnikami wspólnego studium.
2. Jaką rolę odgrywasz w wielkim planie zbawienia? Z kim podzieliłeś się swoją historią poznania i doświadczenia odkupieńczej miłości Boga? Jak twoje doświadczenie wpłynęło na życie innych ludzi?

MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI

- **Przewodniki**- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych”.
- **Pytania**- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej.
www.adwent.pl
dział: Studium biblijne
- **Materiał do „Czasu misji”**:
<https://adwent.pl/czas-misji>

KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI

- Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii.
- Propozycje dodatkowych zajęć.
- Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium.
- Wspólnota, modlitwa

każdy czwartek, godz.20.00

Zoom: 856 5129 9515

Kod dostępu: Biblia